

Folkekirkens Nødhjælp: Coronakrisen kræver grønnere udviklingsstrategi

Altinget

Af Birgitte Qvist-Sørensen

Generalsekretær, Folkekirkens Nødhjælp

08.06.2020

DEBAT: Med coronakrisen har verden ændret sig i en retning, der kræver større international indsats. Danmarks udviklingsstrategi skal derfor fordobles og gøres grønnere, skriver Birgitte Qvist-Sørensen.

Sårbare lande skal hjælpes med at opbygge sundhedssystemer og skabe fødevarerikkerhed og jobsikkerhed. Det er den eneste vej til at inddæmme kriser, skriver generalsekretær i Folkekirkens Nødhjælp.

Det er lige tidligt nok at give et bud på coronakrisens betydning for en ny dansk udviklingsstrategi med en holdbarhed på fire år. Vi ved endnu ikke, hvor hårdt særligt følgevirkningerne af covid-19 vil ramme verdens fattigste.

Men mit forsigtige bud vil være, at covid-19 oven i de andre langvarige kriser – flygtninge, sult, klima – langt hen ad vejen lærer os det, vi godt vidste i forvejen.

Det betyder, at regeringen og embedsmændene på Asiatisk Plads ikke behøver at starte forfra, når de går i gang med at formulere den nye strategi.

Med den nuværende globale udvikling, når vi ganske enkelt ikke verdensmålene inden 2030 og slet ikke Parisaftalens målsætning om at holde den globale temperaturstigning på 1,5 grader.

Birgitte Qvist-Sørensen, Generalsekretær, Folkekirkens Nødhjælp

Lav en rå kopi af den gamle, gør den endnu grønnere - og gang den med to. For verden har ændret sig i en retning, der kræver endnu større internationalt engagement og tilstedeværelse.

Situationen er langt mere kritisk

Den nuværende udviklingspolitiske strategi '*En friere, rigere og mere tryk verden*' blev lanceret og fejret i januar 2016 med opbakning fra et bredt flertal af Folketingets partier og farvede SDG-fodbolde i favnen på udviklingsminister Ulla Tørnæs og de udviklingspolitiske ordfører.

Strategien bygger på, at Danmark er en del af et globalt fællesskab - og derfor skal vores udviklingsbistand basere sig på rettigheder og international orden.

Regeringer, den private sektor, vidensinstitutioner og NGOer - alle skal trække i den samme retning og indgå i partnerskaber, hvis vi skal lykkes med at sparke SDG-baldene i mål.

Det gør sig stadig gældende – situationen er bare blevet langt mere kritisk. Med stadig større sprækker og konflikter i det internationale samarbejde, med mindre frihed, menneskerettigheder og civilsamfund under pres mange steder i verden.

Vi når ikke verdensmålene

Med den nuværende globale udvikling, når vi ganske enkelt ikke verdensmålene inden 2030 og slet ikke Parisaftalens målsætning om at holde den globale temperaturstigning på 1,5 grader.

Så mine konkrete anbefalinger til en revideret udviklingsstrategi er følgende: For det første er der ingen vej uden om i endnu højere grad at prioritere den langsigtede udviklingsbistand.

For at forebygge fremtidige klimakatastrofer, konflikter og epidemiers spredning, skal vi arbejde langsigtet med at gøre verdens fattigste samfund mere robuste.

Vi skal hjælpe sårbare lande med at opbygge sundhedssystemer og skabe fødevarerikkerhed og jobsikkerhed.

Det er den eneste vej til at inddæmme kriser, og hvis der er noget den nuværende pandemi har vist os, så er det, at problemer lynhurtigt spreder sig i en globaliseret verden.

Større fokus på lokale aktører

For det andet er der ingen vej uden om at arbejde gennem lokale aktører, der er til stede, når krisen rammer og grænserne lukker ned. Den udviklingspolitiske strategi bør derfor have endnu større fokus på at støtte lokale civilsamfund i de fattige lande.

Hvis Folkekirkens Nødhjælps hjælpearbejde var afhængigt af at flyve nødhjælp og personale ind i corona-lukkede samfund, så var indsatsen gået i stå sammen med flytrafikken, da behovet var allerstørst.

Kun fordi vores model i mange år har været at støtte og kapacitetsopbygge lokale NGO'er, så kunne arbejdet fortsatte, da grænserne lukkede.

Alligevel er det kun 0,1 procent af den samlede humanitære respons under covid-19, der indtil nu er gået til lokale NGO'er. Her er det ikke nok at gange indsatsen med to.

Global klimainsats skal styrkes

For det tredje, så har vi set, at det internationale samfund og lokale regeringer kan reagere med stor effekt og massive hjælpepakker, når en global krise rammer.

Nu gælder det om at fortsætte af samme politiske og viljestærke vej – med særligt fokus på at styrke den globale klimaindsats. Og her skal der skrues på formuleringen i en ny udviklingspolitisk strategi, så vi i endnu højere grad fokuserer på klimatilpasning målrettet verdens fattigste.

For millioner af menneskers eksistens rundt om i verden er allerede dybt påvirket af tørke og oversvømmelser. Og der er en ubalance i forhold til vores og verdens prioriteringer mellem indsatser for CO₂-reduktion i vækstlande og tilpasning i verdens fattigste lande.

Selv om det internationale samfund har aftalt, at støtten skal balanceres, så går mindre end en fjerdedel af pengene til tilpasning.

Og et af redskaberne er netop de partnerskaber på tværs af sektorer – regeringer, virksomheder og NGO'er – som er et slagnummer i den nuværende udviklingsstrategi. Det er vigtigt også at lave en rå kopi af det samarbejde i den reviderede udviklingspolitiske strategi.

Således sikrer vi, at virksomhedernes investeringer i verdensmålene og klima gør en reel forskel – også for verdens fattigste.